

GYÓGYÍTÓ TALÁLKOZÁS JÉZUSSAL

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023.03.26.

Szeretettel köszöntünk benneteket! A múlt héten is nagyon áldottak voltunk, bár itt nem voltunk jelen, hanem mi is élvezhettük Szegedről a tévé képernyőjén keresztül az élő közvetítést, és mondhatom, hogy kiváló volt, ragyogó volt! Lehet, hogy nem mindig van így, de igyekszünk. Ma egyébként is az elakadásainkról lesz szó, mert nekünk is vannak műszaki elakadásaink néha, de hisszük, hogy egyszer ez is egyenesbe kerül. A múlt héten Orosházán és Szegeden jártunk. Orosházán már az új gyülekezeti házban tartottuk az alkalmat, még nincs kibővíve, de körülbelül száz-húsz főnyi sokaságot sikerült bezsúfolni. Elég sűrűn voltunk, hálát adunk Istennek, de nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ott volt az Úr, ott volt Jézus, mozdult, cselekedett, gyógyított. Eljöttek új emberek, és voltak, akik találkozhattak a gyógyító Jézussal.

A mai üzenetnek azt a címet adtam, hogy: *Gyógyító találkozás Jézussal* – Az elakadásaink kezelése. Ezt az üzenetet Orosházán már egyszer elmondtam, de kétszer úgysem tudom ugyanúgy elmondani, sőt, azóta eltelt egy hét, és még annyit jegyzeteltem, hogy akár a jövő héten is prédikálhatnék erről. Nagyon belemerültem ebbe a történetbe és tudom, hogy ennek hatalmas üzenete van, sok olyan dolgot láttam meg ebben a történetben, amit eddig nem láttam. Mintha most olvastam volna először. Hol volt ez eddig? Hányan vagytok így, amikor az Isten Igéjét olvassátok? Ez egy teljesen normális jelenség. Úgyhogy senki ne akadjon el, hogy valami probléma van vele, így növekszünk. Mindig mást és mást látunk meg, és ez is a növekedésünk jele.

Ma János evangéliumából fogok egy történetet felolvasni, és azon végig fogunk menni, és hiszem azt, hogy felfedezzük, hogy mennyire élő és mennyire örök és mindig mennyire aktuális Isten Igéje. Soha nem veszíti el az aktualitását, és Isten beszéde, Isten üzenete ma ugyanúgy tud szólni hozzánk, mint ott és akkor. És ugyanúgy időszerű napjainkban is, mint akkor volt. De mielőtt rátérnék a történetre, azért János evangéliumáról csak úgy általánosságban egy-két szót szólnék. János evangéliuma nem tartalmaz annyi csodát, mint az úgynevezett szinoptikusok, a Máté, Márk, Lukács. Itt leír néhány csodát, sőt nem is csodának nevezi János, hanem jelnek, hét olyan messiási jel van, amit János nagyon-nagyon kiemel. János evangéliumának az egyik központi üzenete, ha nem a központi üzenete a 20,30–31-ben van megemlítve. Felolvasom ezt, itt kezdjük, hogy egy kicsit ilyen füllel hallgassátok azt a történetet, amit felolvasok és megbeszélünk majd.

János 20,30–31.

30. Sok más jelt is tett ugyan Jézus az Ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben;

Tehát látjátok? Jelt. Nem csodát ír János, hanem jelt, és a lényeg:

31. Ezek pedig azért íráttak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében.

Tehát ez az evangélium a pogányokhoz szól leginkább, nemcsak őhözadjuk nyilván, de ők lettek leginkább megcélozva ezzel az evangéliummal. Tehát mi a célja ezeknek a jeleknek, csodáknak? Az, hogy higgyük, hogy Jézus a Krisztus, hogy Ő az Isten Fia, és ezáltal életünk legyen. Itt két fontos momentum van, a hit, a Jézus Krisztusban való hit és az élet. Tehát ez az, ami hangsúlyos. Egy olyan történetre fogunk menni, amit a János evangélium 5. részében találunk meg. Ez a második jel, amit Jézus cselekedett. Jézus megkezdte a szolgálatát, rászállt Isten Szelleme. János nem említi azt, hogy kiment a pusztába, hanem utána látunk sok beszélgetést, mert nagyon jellegzetessége János evangéliumának, hogy nagyon sok párbeszéd van benne. Jézus az első jelet Kánában tette, ezt a második részben olvassuk. Azután volt egy kis eszmecsereje Nikodémussal. Jézus helyretette Nikodémus teológiáját az újjászületésről meg az örök életről, aztán a 4. részben egy samáriai asszonnyal akadt össze. Ott is kiigazítást nyert az, hogy hogyan kell imádkozni, a zsidóknak vagy a samáriaiaknak van igaza, hogy a hegyen kell imádkozni vagy a hegy alatt, vagy a templomban? Jézus elmagyarázta a lényegét nekik, hogy az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az

Atyát. Tehát sem a zsidóknak, sem a samaritánusoknak nincs igazuk. És akkor eljutunk a mai témánkhoz és fel fogom olvasni az egész történetet, bár tudom, hogy jól ismeritek, és utána elkezdjük megnézni, hogy mit üzen ez nekünk ma, mik az üzenet mélységei:

János 5,1–16.

1. Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.

2. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Betesdának neveznek. Őt tornáca van.

3. Ezekben feküdt a betegek, vakok, sánták, sorvadtak nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.

4. Mert időnként angyal szállt a tóra, és felzavarta a vizet: aki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, bármilyen betegségben volt.

5. Volt ott egy ember, aki harmincnegyzet esztendő telt el betegségében.

6. Ezt amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni?

7. Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én odaérek, más lép be előttem.

8. Mondta néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

9. És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és járt. Aznap pedig szombat volt.

10. Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordoznod!

11. Felele nekik: Aki meggyógyított engem, Ő mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj.

12. Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?

13. A meggyógyult pedig nem tudta, ki Ő; mert Jézus félrevonult, sokaság lévén azon a helyen.

14. Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé, meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.

15. Elméne az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította.

16. És emiatt üldözöbe vették a zsidók Jézust, és meg akarták Őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.

Menjünk végig most részletesen ezen a történeten. Látszólag nem olyan bonyolult a dolog. Ünnepe van, bár nem írja az evangélium, hogy milyen ünnepe van, kár találgatni, hogy milyen ünnepe lehetett. Ami belekerült a Bibliába, azért került bele, mert fontos, ami nincs benne, az azért nincs benne, mert nem lényeges a történet szempontjából. Tehát ünnepe volt. Ünnepekor az a helyzet, hogy az emberek felmentek Jeruzsálembe. Ilyenkor akár tízszeresére megnőtt a város lakosságának a létszáma, hiszen a zsidók döntő többsége diaszpórában élt, és az ünnepekre felmentek Jeruzsálembe, hogy vagy áldozatot vigyenek, vagy dicsőítsék az Urat. Megvolt minden ünnepek a maga szertartása az ószövetségi rendtartások szerint.

Nézzük, hogy kik a szereplői ennek a történetnek! Ott van egyszer egy tömeg, ott van nagyon sok ember. Nem tudjuk, hogy mennyien, de sokan lehettek. Biztos, hogy nem lehetett egy gyönyörűséget okozó látvány, hiszen sok olyan ember volt ott, aki gyógyulást keresett. Azt mondja az Írás, hogy vakok voltak ott, sánták, sorvadtak nagy sokasága, várta a csodáját, várta a gyógyulását mindenki, és azt, hogy majd megmozdul a víz, és megszabadulnak a betegségeikből. Sok ember, akik valahol elakadtak az életben. Ez az ember is elakadt, és egyszerűen nem tudott továbblépni. Harmincnegyzet év óta belerekedt és benne maradt ebben a helyzetben, és már az élete normalitásává vált talán.

Hol akadt el ez a bénult ember? Egyrészt testi elakadása volt a bénaság, de a gyógyulásra való vágy ott volt benne. Tehát testi problémái voltak. Voltak lelki problémái is bizonyára, hiszen ilyen

hosszú idő óta kialakulhatott benne a bizonytalanság, a tehetetlenség, a reménytelenség. Lehetett egyfajta szociális elakadása, ahogy ezt ma neveznénk, vagy közösségi elakadása, ahol megrekedt, a magány, az elszigetelődés. Mennyire releváns ez napjainkban? Élnek ugyanígy emberek, hogy valahol megrekedtek, valahol elakadtak, akár a házasságukban, akár a gyerekükkel való kapcsolatukban, akár az anyagi élet területén, akár a munkával kapcsolatban, vagy akár a közösségi élettel kapcsolatban, megrekedtek valahol. Például sokan nem járnak gyülekezetbe, mert elakadtak valahol, megsértődtek az egyházra, megsértődtek a mellettük ülőre, a pásztorra, mindenkire haragszanak. Elakadtak. Elakadtak, és nem tudnak továbblépni. Most mindenki végiggondolhatja, hogy van-e az életében olyan pont, ahol elakadt és egyszerűen nem tud továbblépni. Hogyan menjek tovább? Gondolkodjunk, hogy ennek az embernek az esete mennyire hasonlít a mi hétköznapjainkhoz. Mindannyiunknak volt, vagy van olyan pontja, amin már hosszú-hosszú idő óta nem tud továbblépni, és ennek ellenére ez az ember...

Megvizsgáljuk kicsit ezt az embert, aztán megvizsgáljuk azt a tömeget, a végén megnézzük Jézust, és a legvégén azt is meg fogjuk nézni, hogy mi az üzenet ma ebből nekünk, az igazi üzenet. Ez tulajdonképpen, mint a címében is említettem egy gyógyító találkozásról szól Jézussal. Nem annyira a gyógyulásról szól, bár arról is szól persze, ebben az esetben egyetlen ember gyógyult meg, de mégis egy találkozásról szól, találkozásról, amikor egy ember találkozik Jézussal. Hányszor esetet olvasunk a Bibliában, amikor az emberek találkoznak Jézussal, de az mégsem gyógyító találkozás, és ennek nem feltétlenül Isten az oka, és nem Jézus az oka. Ebből a történetből meg fogjuk látni azt is, hogy mi a mi szerepünk abban, hogy meggyógyuljunk. Ez a történet több szempontból is rendhagyó, meglátjuk ezt is majd. Sok jegyzetet készítettem, úgyhogy ragaszkodni fogok a jegyzeteimhez, mert különben nagyon elkalandozom és még hosszabb lesz a napunk, mint amit az óraátállítás okozott, semmiképpen nem szeretném!

Tehát mit feltételez erről a harmincnyolc éve betegről az, hogy naponta lefekszik a tó mellé, mikor tudja, hogy béna és még sincs segítség? Érdemes talán ezen elgondolkodni! Ebben az emberben volt egy folyamatos várakozás. Ünnepe volt, már eleve jöhetett volna egy kifogása, minek menjek, hiszen béna vagyok, nyomorult vagyok? Mi a csudáért menjek én közösségbe? Miért menjek én föl az ünnepre, hiszen minden okom megvan arra, hogy otthon maradjak, nem? Ennek az embernek a nagy hitéről nem lehetne beszélni, inkább a kitartásáról, az elszántságáról. Ez egy reménykedő ember, bár tudja, hogy béna és nincs segítség, mégis naponta lefekszik a tó mellé. Ez azt mutatja, hogy hisz a csodában és hisz abban, hogy valami felsőbb erő azért képes megváltoztatni a sorsát. Lehet, hogy belül már kicsit föladata, lehet, hogy már csak halványan, de mégis ott van a remény. Ez a viselkedés azt is jelzi, hogy a beteg megpróbál részt venni a közösség életében és a hitében, még ha korlátozott képességei miatt nem is tehet meg mindent, amit szeretne. Azt, hogy a tó mellett marad, azt is jelezheti, hogy mások segítségét is várja, hátha valaki megszólítja, hátha valaki segít neki abban, hogy elmozduljon onnan, ahol elakadt. Hitt abban, hogy ha az a víz föl fog zavarodni és ő lép be először, akkor meg fog gyógyulni, de valahol elismeri azt is belül, hogy erre ő egyedül nem képes, ehhez társra van szüksége, segítségre van szüksége.

Aztán ez a kitartó várakozás a betegnek az alázatát is, türelmét is mutatja, hiszen ő szenved, beleragadt egy olyan élethelyzetbe, ami nem kívánatos, ami nem jó, ami nem kényelmes, de mégis az élete normalitásává vált a hosszú-hosszú évek alatt és mégis hajlandó várni a változás lehetőségére, harmincnyolc éve. Nem mondom, hogy ez legyen a példánk, hogy mi is harmincnyolc évig ilyen kitartóak legyünk, de valamiben ez az ember mégiscsak példakép a számunkra. Sokan olyan hamar föladják! Eljönnek egy összejövetelre, várják a változást, várják a csodát, és ha az első alkalommal nem történik meg, akkor elszaladnak. Hányszor mondják, hogy ez nem működik nekem, ez nem megy nekem, és nagyon gyorsan föladják.

Nézzük tovább Jézus találkozását ezzel a bénult emberrel, itt is van egy csodálatos párbeszéd. Jézus észreveszi őt, odalép hozzá, és föltesz egy nagyon furcsa kérdést. Elsőre furcsának tűnhet, hiszen sok beteg ember van ott, és aki a legnyomorultabb, tőle illet kérdezni szinte már sértésszámba mehet, hogy akar-e meggyógyulni. Mi egyébért mentek volna oda különben? Ez a

kérdés első hallásra nagyon ostobának tűnhet, de egy dolgot tudunk, Jézus nem tesz fel ostoba kérdéseket. Jézus nem tesz fel hiábavaló kérdéseket, Ő nagyon célzott és nagyon is aktuális kérdéseket tesz föl. A bénult embernek a válasza nem az, hogy én nem hiszem, hogy én nem tudok meggyógyulni, de hát itt annyi bénult ember van és a bénábbak között is én vagyok a legbénább, mert nekem nincs emberem, nekem nincs senkim, aki nekem segítene! Majd fogunk beszélni a közösségről és megvizsgáljuk ezt a közösséget.

Milyen közösség az, amelynek a tagjai versenytársak? Mi volt itt? Versenyeztek, mindenki a másikban a konkurenciát látta, lehet, hogy hasonlít a munkahelyedhez is ez a helyzet, nem? Mindenkit előléptetnek, csak engem soha nem, mindenkinek adnak fizetésemelést, de mindig más kerül előrébb. Hasonlíthat egy ilyen helyzethez is, mindig megelőznek engem, és akkor Jézus kimozdítja ebből a helyzetből és azt mondja, kelj fel, vedd az ágyadat és járj! Nagyon érdekes, ugye? Kérdezhetjük, értelmetlen-e ez a kérdés, hogy egy hosszú betegség után akarsz-e meggyógyulni? Amikor én először olvastam ezt, azt gondoltam, hogy lehet ilyet kérdezni? A hosszú-hosszú évek alatt bizony megtapasztaltunk ilyet, hogy emberek nem akartak meggyógyulni.

Egy esetet mondok el, van már vagy húsz éve, hogy az eset történt, kint volt Erdélyben. Evangelizáltunk és a kocsma udvarán szolgáltunk, ott adtak helyet, az Evangéliumnak ott is ugyanolyan ereje van, mindegy, hogy a templomban vagy a templomon kívül, vagy az utcán hirdetjük. Isten gyógyította a betegeket, és egy nagyon kedves hölgy jött oda hozzám, talán a feleségemmel beszélt előbb, hogy a férje hosszú évek óta beteg és tolókcocsiban ül. Elmennénk-e imádkozni érte? Nem tud eljönni, nem tudják elhozni sem. Azt válaszoltam, persze, semmi akadálya, elmegyünk és imádkozunk érte, és bízunk Isten kegyelmében, hogy kimozdítja onnan. Nagyon örült a felesége, boldog volt, nagyon kedvesek voltak és örömmel fogadtak bennünket. Elkezdtünk beszélgetni velük, és akkor megkérdeztük, hogy akarja-e, hogy imádkozzunk, hogy szeretne-e meggyógyulni? Bocsánat, először imádkoztunk érte anélkül, hogy ezt a kérdést fölítettük volna, nagyon régen volt. Olyan volt, mintha erre az asztalra tettük volna a kezünket, láttuk a közönyt, láttuk a visszautasítást, láttuk, hogy áh, nem érdekel ez engem! A végén ugyanezt a kérdést tettük fel, hogy akar-e meggyógyulni? A felesége: igen apukám, akarsz, igen apukám, akarsz! Mondtam, bocsánat, én a férjét szeretném hallani! A férj pedig azt mondta, hogy nem! Ott legyökerezett a lábunk, és akkor mondtam, itt nem tudunk mit tenni. Nem értettük ezt a helyzetet, hogyhogy valaki nem akar meggyógyulni? Azóta találkoztunk sok ilyen esettel. Felvidéken, itt nem messze, Párkányban kezdtem el szolgálni annak idején. Akkoriban az emberek a városban ilyen francia bottal jártak, ilyen könyöklős bottal, de nagyon sok ember. Az elején nem értettem, hogy miért? Mondom: itt mindenki béna, mindenki rokkant, mindenki bottal jár, mi a csoda van itt? Hát aztán kiokosítottak engem, hogy egyáltalán nem erről van szó. Akkor volt egy olyan, hogy botpénz, kétszáz korona. Adtak kétszáz korona botpénzt, és akkor jöttek az emberek, nagyon sokan jöttek imádkoztunk érte, meggyógyult, akkor most tedd le a botot! Meggyógyult, szaladt, futott, még a botot is otffelejtette, úgy jött vissza érte. Az évilágon semmi szüksége nem volt rá és kérdeztem, akkor most miért hordod? Mert elvesztem a botpénzemet, hát mi lesz, ha én elvesztem a kétszáz koronámat?

Volt ettől sokkal súlyosabb eset is, mikor egy lány állt fel a tolókcocsiból, és mivel a családnak a megélhetése volt abból, hogy őt ápolták, és visszaültették a tolókcocsiba. Isten kiségitte őt. Ez nem másokkal történt, ezt nem úgy hallottam valahol! Ez velünk történt meg, és ilyenkor az ember megdöbben. Voltak furcsább dolgok is.

Tehát nem értelmetlen, nem feltétlenül értelmetlen ez a kérdés, hogy akarsz-e meggyógyulni? Rávilágít eleve arra, hogy az egyénnek is aktívan részt kell venni a gyógyulás folyamatában és felelősséget kell vállalnia a saját életéért. Isten a kegyelmével nem gázol át senkinek az életén. Majd mindjárt beszélünk arról, hogy miért rendhagyó ez a történet. Itt nem feltétlenül a meggyógyultnak a hitéről van szó. Jézus meg sem kérdezte, hogy hiszed-e? Ez az ember Jézust sem ismerte, azt sem tudta, hogy ki szólította meg. Itt Jézus fölrugott minden szabályt. Nekünk mennyi szabályunk van néha? Jöttök hozzám és megkérdezitek, hogyan imádkozzam, hogy meggyógyuljak? Drága testvérem, őszinte legyek? Nem tudom, és ez az őszinte válasz, és ha valaki mást mond, akkor nem őszinte választ adott.

Ne a formulákat keressétek, ne a recepteket keressétek, hanem miről szólt az első igevers? A Messiásban való hit, hogy életetek legyen. Ne a gyógyulásban, ne a módszerekben higgyetek, hanem a Gyógyítóban! Óriási a különbség! Mert Ő meggyógyíthat téged olyan módon, ahogy te soha nem is gondoltad volna, és ez egy nagyon jó példa erre. Egy kicsit előre mentem, de szeretném követni a jegyzeteimet.

Tehát a második kérdés arra ösztönözheti az egyént, hogy gondolkodjon el arról, hogy valóban kész-e a változásra, a gyógyulásra, figyelembe véve annak minden körülményét és kihívását. Gondolj bele egy ilyen hosszú idő óta betegségben lévő embernek az élethelyzetébe! Valaki például leszázalékolt, és régóta óta úgy van, elvesztette a munkahelyét, lehet, hogy azóta megkoptak körülötte, lehet, hogy egy olyan szociális helyzetbe került, amikor azt mondja, hogy mi van akkor, ha én most meggyógyulok? Sokan még imát is kértek azért, hogy megmaradjon a rokkantságim! Most, ha valakit eltalált a dolog, én nem tudom, mert nem gondolok konkrétan senkire. Csak azért mondom, hogy gondolkodj el ezen, hogy mennyi ilyen élethelyzet van. Igazából ki sem akar jönni az ember belőle, igaz, egy kicsit fáj, igaz, kényelmetlen, de már beleszoktam, már jó nekem így, már föladtam, már nem számít, inkább az a kis biztos! Lehet, hogy egy új élethelyzetben egy szakmát kell váltani, vagy valamilyen változást kell hozni az ember életében, és az emberek ettől teljesen bepánikolnak.

Amikor gyógyulásért jönnek az alkalmon, imádkozunk mindenkiért, és az egyik meggyógyul, a másik nem gyógyul, a harmadik fölkel olyan betegségből, hogy csak nézünk és csak csodálkozunk, a másikkal nem történik semmi és megkérdezik, hogy miért. Én nem tudom! Nem vagyok én Isten, hogy ezt tudjam. Nem tudjuk, hogy kiben mi zajlik le, kiben mi játszódik le, ki hogyan fogadja eleve a gyógyulást, akarja-e valóban a változást, vagy csak megteszi azokat a látszat lépéseket, hogy megnyugtatom magam, én azért mindent megtettem, megpróbáltam. Hányszor látunk ilyen helyzeteket! Lehet az ember életében egy fajta ilyen belső ellenállás, ilyen önszabotázs, ami megakadályozza a teljes gyógyulás előre haladását, lehet egy olyan akadály, ami ott van benned.

Tehát arra biztatnánk, hogy azért imádkozz, hogy hol van az elakadásod, Isten azt mutassa meg, hogy azon túl tudjál lépni. Beszélgettem pszichológusokkal, és ők úgy végzik a munkát, hogy megkeresik, hogy az az ember hol akadt el. Semmiképpen nem szeretném az Evangéliummal keverni a pszichológiát, félre ne értsétek, de még a világ is van annyira bölcs, hogy megkeresi, hol akadt el a kapcsolatában, hol akadt el a házasságában, hol akadt el a gyerekével való kapcsolatban, hol van az a pont, ahonnan nem tud tovább lépni.

Jézus a legjobb pszichológus! Egy szuper kérdést tett föl a bénának, hogy akarsz-e meggyógyulni? Ez volt az a látszólag értelmetlen kérdés, ami valójában egyáltalán nem értelmetlen. Ha te tényleg hosszú idő óta keresed a gyógyulásod, vagy régóta vagy egy helyzetben, akkor tedd fel magadnak a kérdést: Tényleg akarok meggyógyulni? Tényleg akarom azt a változást, ami esetleg ezután jön? Tényleg akarom újra kezdeni? Van bennem elég elhatározás? Elsőre a kérdés értelmetlennek tűnhet, valójában mélyebb gondolkozásra és önismeretre is ösztönözhet bennünket. Ami elindíthatja a gyógyulási folyamat útját, hogy tényleg akarunk. Isten mindent megtett helyettünk, csak egy dolgot nem tesz meg helyettünk, az akarást. Tehát nekünk is felelősségünk van abban, hogy hagyjuk-e magunkat Istennek megérinteni? Hagyjuk-e, hogy Isten természetfeletti ereje megérintsen bennünket?

Tehát még egyszer, a meggyógyultat mi jellemezte? A kitartás, a remény, az őszinteség, az alázat, és még valami, az engedelmesség. Hogy ő nyitott volt új dolgokra és engedelmeskedett Jézus fölhívásának. Pedig ennek a történetnek az alapján rengeteg, teljesen jogos kifogása lehetett volna, hogy ne tegye meg azt, amit Jézus mondott. Néhányat összeírtam, biztos, hogy nem mindet, még biztosan ki tudnátok egészíteni. Tehát lehetett volna több teljesen jogos kifogása, hogy ne engedelmeskedjen Jézus szavának, hogy ne tegye meg azt, amit Jézus mondott. Egy idegen szólította meg, azt sem tudta, hogy ki volt, de végre megszólította valaki. Szerintem ez olyan örömet okozott neki, legalábbis valahol a történetnek a háttérben ez ott sejlik. Nem akarok olyat belemagyarázni, ami nincs ott, de valahol azért érezni lehet belőle.

Tehát több jogos kifogása lehetett volna arra, hogy ne vegye föl a nyoszolyáját. Először is mondhatta volna: Ide figyelj, te vak vagy? Lehet, hogy neked is gyógyulni kellene. Hát nem látod, hogy én béna vagyok? Hogy vegyem föl a nyoszolyámat, amikor még járni sem tudok? Jogos

kifogás lehetett volna? Nem voltak abban az időben azért olyan szokványosak, hogy csak úgy valaki csodával határos módon meggyógyul.

Még attól is tarthatott talán, hogy mi lesz akkor, ha ez a gyógyulás esetleg csak átmeneti lesz. Hányan hallottátok már? Hát ez a gyógyulás csak olyan átmeneti! Nem akarom Jézustól ezt a gyógyulást, mert mi lesz, ha visszakapom? X.Y. is idejött, meggyógyult, aztán újra beteg lett.

Mondok ennél jobbat neked: Jézus föltámasztotta a halott Lázárt és utána mégis meghalt!

Tehát az, hogy meggyógyulsz, az, hogy gyógyulást kap valaki, az nem garancia arra, hogy nem kaphat más támadást az életben! Vagy esetleg ugyanaz a betegség újra meg nem támad, és nem vagy felkészülve a támadásra és mint egy jó barátot, visszafogadod, vagy visszatolakszik, vagy erőszakkal jön, mindegy. Én még nem hallottam olyat, hogy amikor az orvos valakit meggyógyított, garancialevelet adott neki, mint a szervizben, hogy ennyi és ennyi garanciát kapsz a gyógyulásodra. Hallott már ilyet valaki? Akkor miért várják el ezt Jézustól? Miért várják el ezt Istentől? Érdekes, ugye? Tehát ez is egyfajta hozzáállás.

A másik a legnagyobb probléma. Ne felejtjük el, hogy ez még az ószövetség, Jézus szolgálata. Mert az újszövetség mikor kezdődik? Jézus feltámadásával, miután az Ő vérével megpecsételte ezt a szövetséget. Ez még ószövetség, akkor is ószövetség, ha ez egy átmenet.

Tehát ha valaki a szombat törvényét megszegi, az márpedig bűnnek számított. Az bűn! A zsidóknak erre külön szabálya volt. A mózesi törvények ezt érdekes módon nem írják, de a zsidóknak, ha jól tudom vagy a Misnájukban, vagy a Talmudjukban van ez a törvény, a saját törvényük. Meghatározták, hogy mi számít munkának, és a nyoszolya vitele az éppenséggel munkának számított. Ezzel ő megszegte a szombat törvényét. Egy vallásos törvényt, egy hagyományt, ami szentebb még az embertől is. Hasonló volt a Lukács 13-ban. Olvassuk a meggörnyedt asszony történetét. Mit mond nekik Jézus? Képmutatók! A szamarat kihúzod a veremből, ha beleesik. Ez a meggörbült asszony meggyógyult, kiegyenesedett és az meg aztán halálos bűn. Egy szamarat, egy állatot többre értékelték, mint egy embert. Ez a szombatnak a lényege? Nem, egyáltalán nem. Annyira félreértelmezték és eltévedtek a törvény értelmezésében.

Tehát a beteg még félelemmel teli lehetett a közösségi reakció miatt, hiszen a hirtelen gyógyulás kétségkívül feltűnést keltett volna és kritikával, vagy ellenszenvvel találkozhatott a farizeusok és mások részéről. Találkozott? Igen! Ezt lehet borítékolni ma is. Ha valaki meggyógyul természetfölötti módon, ami nem a megszokott, nem az elvárt, nem a protokoll szerint van, akkor számíthat az ellenállásra. Voltak olyan esetek is, amikor az illető visszament a gyülekezetébe és elmondta a lelkészének, hogy ő itt és itt volt, imádkoztak érte és a Jézus őt meggyógyította. A lelkész akkor azt mondta neki, hogy inkább azonnal ülj vissza a tolókosiba! Neked jobb lett volna betegen meghalni, az ördög gyógyított meg, és így most a pokolba fogsz kerülni! Öt perc alatt visszaprédikálta a padló alá.

Micsoda gondolkodás ez! Én most nem kétezer évvel ezelőtről beszélek, hanem a napjainkról. Még mindig vannak olyan drága testvéreink, akik nem hisznek a gyógyulásban, akik azt hiszik, hogy Jézus halott. Pedig Jézus él! Hogy lehet nekünk is életünk az Ő nevében? Ha hiszünk benne. Nem egy halott Jézusban hiszünk, egy élő Jézusban hiszünk! Nem halt meg, Ő cselekszik rajtunk keresztül, ugyanúgy, ahogy a Szent Szellem. Szegeden arról prédikáltam, hogy a Szent Szellem ugyanúgy Isten, mint a Fiú. A Jézus munkáját a Fiúnak tudjuk be. Ő az isteni hatalmából, a fiúi hatalmából kiüresítette magát, és a Szent Szellem erejével szolgált. De a Szent Szellem ugyanúgy Isten, ugyanazokat tudja tenni, mint a Fiú, meg, mint az Atya. Ebben annyira egyetértenek, hogy nincs olyan egység, mint a hármójuk egysége. Ők nem féltékenyek egymásra.

Visszatérve a történetre, az is felmerülhetett, amiről már az előbb beszéltem, hogy a jövőjét illetően probléma lehetett volna, a családja hozzáállása. Van, akinek tetszik az, hogy ő a központi szereplő, akit kiszolgálják, akit mindenki sajnál, és nagyon sokan élvezik ezt is.

Ki merem mondani – mert nem egy esettel találkoztunk a hosszú évek alatt –, hogy ki kell jönni az önsajnálataból, tovább kell lépni. Felmerül a kérdés, hogy a mai beteg embereknek milyen hasonló félelmeik lehetnek, ha meggyógyulnak egy hosszú betegség után?

A mindennapi feladatok ellátása, amelyeket évekig nem végeztek, más végzett helyettük, jelenthet egy új kihívást. A családi kapcsolatokban, az újra beilleszkedéssel kapcsolatban, a szerepük, a viszonyuk megváltozik. Sok minden változást hoz egy ilyen hosszú idejű betegségéből vagy megrekedésből való kimozdulás. A munkába való visszatérés. A karrierlehetőségek, amik esetleg évek alatt elmaradtak. Akkor szintén itt is lehet az, hogy mi lesz, ha esetleg újra ilyen helyzetbe kerül.

Tehát ezek a félelmek ott lehetnek ennek az embernek az elméjében. Úgyhogy ilyen szinten nagyon jól kapcsolódik a múlt vasárnapi tanításhoz, hogy először a toronyban kell rendet csinálni, de nagyon. Azaz a gondolkodásunkat kell teljesen megváltoztatni.

A másik az, hogy bizonyára bizonyoságot tettek a gyógyulásokról, de egy idő után abba hagyták. Miért? Ez is egy ok, hogy hogyan fogadják el a tapasztalatot a családtagjaink, a barátaink, a közösség. Hogyhogy Jézus meggyógyított? Sokan ezt nem tudják földolgozni, és furcsán néznek rád, hogy valami baj van veled.

Nem ez az általános, ami jön a tévéképernyőről, a hírekből, hogy így meg lehet gyógyulni, sőt ez valami kuruzslás, vagy varázslás, vagy bármi más furcsaság. Mondhattok, amit akartok, de azért nem könnyű erről beszélni. Ha olyan könnyű lenne, akkor elmondanák, de sokan még letagadják azt is, hogy egy gyógyító összejövetelel gyógyultak meg. Ráfogják az orvosra, ráfogják mindenkire, a gyógyszerre, vagy akármire, teljesen mindegy. Félnék bizonyoságot tenni Jézusról. Ez az ember megtette, bizonyoságot tett Jézusról. Elmondta a farizeusoknak, hogy meggyógyult. Hogy ezt milyen indítékból tette, az az Írásból nem derül ki. Lehet, hogy igazából majd a mennyben tudjuk meg, hogy miért tette. De a lényeg az, hogy igenis elmondta.

Mit üzen ez a történet a hosszú idő óta elakadt, elfásult, esetleg közönyössé vált embernek? Egy ilyen hosszú elakadás miatt – bármely területén az életnek, tehát nem csak a gyógyulás területén – közönyössé válhat az ember, megkeményedhet a szíve, életunttá válhat, elveszti a reményt, a hitet, főleg akkor, amikor nem lát esélyt arra, hogy megszabadul, hogy meggyógyul. Mi a tanulsága?

Az, hogy az ember legyen nyitott a csodákra. Ebben az emberben volt egy nyitottság. A nagy hitéről nem beszélhettünk. Azért hangsúlyozom ezt, mert amikor valaki azt mondja, hogy ahhoz, hogy én meggyógyuljak Jézus által, ahhoz nekem nagy hit kell! De erre vannak ellenpéldák a Bibliában. Az, hogy ez az ember közösségben volt, hogy ez az ember ragaszkodott a közösséghez, ragaszkodott Istenhez és ott volt, ahol lennie kellett, jókor jó helyen, megjött az ő csodája, megjött az ő gyógyulása.

Ne féljünk kérni például segítséget, vagy elfogadni segítséget, amikor az elérhető. Az engedelmesség és az alázat fontos a változáshoz és a gyógyuláshoz vezető úton, és bízni kell Jézusban, a Gyógyítóban. Nem a módszerekben, nem az imákban, hanem Jézusban, a Gyógyítóban, mert képes meghaladni minden emberi korlátot és várakozást. Mert nekünk korlátaink vannak, bekockázzuk magunkat, hogy csak így lehet meggyógyulni. A gyógyulás hét módja, és felsoroljuk. Ami persze mind igaz, de ami ezen túl van, vagy azon innen van, azt kidobjuk. Mi is hajlamosak vagyunk ebbe beleesni. Isten egy kegyelmes Isten. Ő mindent elkövet azért, hogy a gyereket kihúzza a pocsolyából, kimozdítsa az elakadásából, kimozdítsa az olyan nem kívánt élethelyzetből, amibe belekeveredett.

Isten egy nagyon-nagyon jó Isten. Hogy értékeljük, és használjuk ki a kapcsolatainkat a közösségben, akik támogathatnak bennünket a nehéz időkben, segíthetnek abban, hogy újra megtaláljuk a hitünket, az életcélunkat. Nehogy beleragadjunk abba a helyzetbe, inkább kimozduljunk onnan. Nem a sajnálkozókra van szükséged, a jajgatókra, a síró asszonyokra. Péter is kizavarta azokat, amikor föltámasztotta Dorkást. Nem kellenek a sírók, nem kellenek a jajgatók! Egy régi közmondás jutott eszembe, hogy jobb száz irigy, mint egy szánakozó. Ebben van némi bölcsesség.

Tehát a Jézussal való találkozás, mint példa az elakadásaink kezelésére, a felismerés.

Ez nagyon fontos, hogy ismerjük föl eleve azt a lehetőséget, amit Isten az utunkba hoz. Ismerjük fel azt is és legalább magunkat ne csapjuk be, hogy hol akadtunk el. Tényleg akarjuk a változást, vagy csak úgy jó is lenne, meg nem is? Tudjátok, ez a „tedd ki, hadd hűljön!”. Sem hideg nem vagy, sem meleg, ahogy a Jelenések könyvének az elején.

Aztán kell egy bátorság is hozzá. Szembe kell nézni olyan problémákkal, olyan kihívásokkal, hogy a hited miatt bizony meg fognak támadni. Nem fognak jó szemmel nézni, ha egy orvosnak elmondod, hogy imádkoztak érted és Jézus meggyógyított. Most egy ateista orvostól beszélek, és anélkül, hogy bántanék bárkit, nem ez a szándék. Akkor mit mondana? Neki teljesen más a látásmódja. Számára egyetlen módon lehetséges a gyógyulás, az orvoslás által, és ami efölött van, az varázslás, kuruzslás, az az ördögtől van, az üldözendő. Neki ez a látásmódja. Ez egy emberi látásmód. Ő elakadt ott, és nem lát más lehetőséget.

Vannak, akik természetgyógyászokra esküsznek, és vannak, akik még az okkultizmusba is belemernek. Azért ismerd föl az igazit, hogy különbséget kell tudni tenni egy hívőnek, az okkultizmus és Isten Szellemének munkája között. Ez probléma volt a farizeusoknak is, amikor a néma szellem kiűzését Belzebubnak tulajdonították. Jézus figyelmeztette őket, hogy minden bűn és káromlás megbocsáttatik, de a Szent Szellem káromlása nem. Mi volt ott a Szellem káromlása? Az, hogy elutasították a kegyelem Szellemét. Mert a Szent Szellem tesz bizonyosságot Jézus Krisztus Úr voltáról, hogy Jézus a Krisztus. Szükség van hitre is.

Az Istenben való bizalom és az Ő segítségére való támaszkodás. Hallottam valakit ezzel kapcsolatban, valamikor még régebben, és azt mondta: Na látjátok, meg lehet gyógyulni, nem kell semmiféle hit! Ez nem igaz, ez hazugság! Egy ilyen következtetést ebből a történetből levonni nem biblikus. Bizony jelen volt a hit! Hogy milyen szinten, milyen módon, de az a hit, hogy ő ott volt, ahol lennie kellett, hogy bízott a gyógyulásban, hogy ő Istenben bízott és hogy megtette, volt hite arra, hogy fölálljon, volt hite arra, hogy megfogja a nyoszolyáját és volt hite arra, hogy az összes vallásos törvénnyel szembe menjen, bizony volt hite! Nem lehet ebből azt a konzekvenciát levonni, hogy ennek az embernek nem volt hite.

A cselekvés: amikor imádkozunk valakiért, és ez egy nagyon fontos dolog, akkor mi is azt mondjuk a bénának, meg akinek a keze fájt, meg a válla fájt, meg a dereka, meg nem tudom mije, hogy mozduljon. Orosházán volt most legutóbb, hogy egy embernek béna volt a lába, hosszú ideje nem tudta emelni a lábát. Miután imádkoztunk érte, akkor mit mondtunk neki? Ez volt az üzenet: most akkor te is vedd föl a nyoszolyádat és járj, és emeld föl azokat a lábakat! Bölcs volt, befogta a száját, egy szót sem szólt, hanem elkezdte emelni. Mondom, hogy most a másikat! Azt mondja, hogy az megy. Akkor megint az előbbit! – és egyszer csak elkezdett neki működni.

Tehát meg kell mozdulni, a hitünket meg kell cselekedni. Mert mi van ott az elmédben? Az, hogy én beteg vagyok, és nem tudom emelni a lábamat, és fizikai szinten az agy ingereket bocsájt ki. Mondom, hogy nagyon ide illik a múlt heti üzenet, azt hallgassátok meg előtte, hogy jobban megértsetek. Ha így gondolkozol, hogy meg kell tenni és a gondolati mintáinkon, a gondolati elakadásainkon is túl kell lépni. Mit gondolsz, hogy én nem látom, hogy béna a lábad, és azért jöttél ide, hogy imádkozzunk? Nem, nem beszélünk! Emeld meg! Elkezdte megtenni és megmozdult a lába. Tehát nekünk is részünk van ebben. Ugyanez volt kézzel is, és nagyon-nagyon sok eset van. Tehát aktívan lépni, hogy föloldjuk ezeket az elakadásainkat.

Van még egy kis időnk, akkor most beszéljünk Jézusról egy kicsit. Nézzük meg ebben a történetben Jézus szerepét. Jézusnak nem a szombat törvénye volt a fő szempont. Mit árul el ez Jézusról? Mit árul el ez a Megváltóról? Mit árul el ez az Atyáról? Mit árul el ez Istenről? Először is azt, hogy az együttérzése az emberek felé fontosabb számára, mint a merev szabályok és a törvények betartása. Ez volt a farizeusoknál, meg sok mai farizeusnál is ez a probléma, hogy első a törvény. Az ő törvényük, a saját törvényük, amivel megkötözték saját magukat, és csak utána jön az ember. Hogy ez az ember javát szolgálja, vagy nem, az igazából nem érdekelte őket.

Isten nem azért adta a törvényt, hogy az ártson az embernek, hanem azért, hogy ezzel a javát szolgálja. Még a szombat törvénye is, hogy legyen ideje a pihenésre, legyen ideje együtt tölteni imádsággal, hogy dicsőítse Istent. A szombat elsősorban ezért adatott. Jézusnak ez a tevékenysége szombat napján történt. Megmutatta, hogy Ő egy olyan dolgot tett, jelet tett, ami átlép a szabályokon. Itt igazából nem a gyógyulás a hangsúlyos, hogy meggyógyított egy embert. Ez nagyon érdekes, mert nagyon sokan látták, hogy Jézus félrevonult, és egy kicsit magukra hagyta őket. Na,

most mit kezdetek ezzel, farizeusok? Istenhívők, most mit kezdetek ezzel a helyzettel? Jézus nem avatkozott bele és aznap nem is beszélt velük. Azért gyógyított meg csak egy embert, mert el akarta titkolni? Egyáltalán nem! Jézus pontosan tudta, hogy nem lehet, mert híre megy, elterjed, mint a bozótűz. Semmi nem maradt titokban a farizeusok között. Jézus megmutatta, hogy fontosabb neki az ember, mint a merev szabályok. A szombatnapi tevékenysége azt is mutatja, hogy Ő a kijelölt Messiás, hogy megreformálja és betöltse a törvényt és rámutasson annak igazi értékére, értelmére és a céljára.

Teljesen rosszul értelmezték a törvényt. Isten működése, Isten irgalmassága nem napokhoz kötött. Jézus azt mondta, hogy az én Atyám is munkálkodik. Folyamatosan munkálkodik! A teremtés munkája megszűnt, de Ő tartja fenn most is az egész világmindenséget a szavával. Ugyanúgy munkálkodik minden napon. Mert ha nem tenné, akkor most nem lennénk, mert levegőt sem kapnánk. Semmi nem lenne! Isten ugyanúgy munkálkodik! Minden időben, minden helyzetben jelen van. Nem tekinti fő szempontnak a szombat törvényét. Hangsúlyozza a kegyelem és a szeretet fontosságát, mert a törvény igazi betöltése a szeretet! Jézusnak ez a cselekedete az embereknek, a farizeusoknak egy kihívást jelentett, hogy gondolják egy kicsit újra a hitüket és az Istenhez való viszonyukat és ismerjék föl, hogy az igazi törvény és a szabályok betartása a szeretetben és az együttérzésben nyilvánul meg. Ez az, amit megmutatott Jézus az egész szolgálatában.

Beszéljünk a farizeusokról is. Essen szó arról a tömegről, akik ott voltak, akik egymás versenytársai voltak. Nem sok irgalmat mutattak egymás iránt. Mindenki el volt foglalva a saját bajával, a saját nyavalyájával, mindenki szeretett volna meggyógyulni. Ebben a helyzetben nem tudom, mennyire róható fel nekik, de nem nagyon foglalkoztak avval, hogy mi lesz a másikkal, mindenkit a saját problémája érdekelte.

Jelenthetnek-e korlátot az ismereteink? Például a gyógyulás csak az általunk ismert módokon lehetséges? Miért nem volt gyógyító találkozása a farizeusoknak? A farizeusok csak találkoztak Jézussal, de számukra ez a találkozás egyáltalán nem volt gyógyító. Pedig, ha nézzük a történetet, Jézus ezt nem azért tette, mert csak egy embert akart meggyógyítani, hanem mindezt a reakciójuk váltotta ki. Csak az általunk ismert módon gondoljuk lehetségesnek a gyógyulást – mint ahogy az előbb is említettem. A hiedelem szerint az angyal felkavarta a vizet. Ez az ember sem tudott másban gondolkodni, hanem hogy csak így tud meggyógyulni. Nagyon sokan vannak szintén elakadva, hogy szerintük egy út van csak, és ami attól az egy úttól eltér, azt nem akarják. Korlátozni tudjuk az ismereteinkkel vagy az ismereteink hiányával magunkat.

Egy olyan módon gyógyította meg Jézus ezt a férfit, amire ő korábban nem is gondolhatott. Ne korlátozzuk magunkat és ne korlátozzuk Istent csak a megszokott és az általunk ismert módszerekre! Mert Isten munkája és ereje gyakran meghaladja a mi emberi ismereteinket és elképzeléseinket. Jézus hogyan gyógyította az embereket? Volt, amikor sarat kent a szemére, volt, mikor csak szólt hozzá, volt, hogy elküldte a Siloám tavához, hogy mossa meg a szemét. Nem egyformán tette! Istennek nem csak azok a módszerei vannak, amiket mi ismerünk. Ismerjük fel Isten kezét az egészben és ne nyissuk meg magunkat a gonosznak! Legyünk nyitottak és legyünk hajlandók elfogadni az új lehetőséget, perspektívákat Istentől! Ez nagyon fontos. Föl kell ismernünk, hogy ez Isten beavatkozása az életünkben vagy nem. Isten képes átlépni a korlátainkat, úgyhogy Őbenne bízunk!

Nézzük meg, hogy mi volt a farizeusok problémája. Ez ma keresztény testvéreinkre is jellemző, vagy bizonyos területeken akár ránk is. Anélkül, hogy másokra mutogatnánk, először saját házunk táján kell körülnézni. A merev, dogmatikus gondolkodásmód, a vallási szabályok, hagyományok megakadályozták őket abban, hogy felismerjék Isten valódi jelenlétét, működését. Hányan nem ismerik fel ma sem Isten munkáját abban, ha valaki természetfeletti módon meggyógyul, megszabadul? Pontosán emiatt a dogmatikus gondolkodás miatt van így. Vannak olyan felekezetek, ahol, ha megtudják, hogy valahol imádkoztak érted és meggyógyultál, akkor még a gyülekezetből is kizárnak. Mert mi nem hiszünk ilyenben! – mondják. A mások hitetlensége korlátoz téged abban, hogy elvedd Isten áldásait.

Tehát a farizeusok hozzáállása azt is jelzi, hogy különböző vallási gyakorlatokra, a megjelenési formákra helyezték a hangsúlyt, miközben elhanyagolták a szeretetet, az együttérzést és az igazi kapcsolatot Istennel. Képtelenek, nem hajlandóak elismerni az Isten által küldött Messiást, ragaszkodnak a megszokott elképzeléseikhez. Nekik saját messiásképük volt. Ez korlátozta őket abban, hogy ne ismerjék fel az igazi Megváltójukat. A dogmák és a begyepesedett gondolkodásmód károkat okoznak az emberek életében, a hívők életében. A prioritásukat teljesen helytelenül állították be, mert inkább a szabályok betartására összpontosítottak, mint az emberi jólétre és a szükségletekre. Ez a kérdés ezt nagyon jól mutatja.

János 5,11–12.

11. Felele nekik: Aki meggyógyított engem, Ő mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj.

12. Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?

Ebben a kérdésben minden benne van. Nem azt kérdezték, hogy ki volt, aki téged meggyógyított? Hogy mi is hadd mehessünk hozzá, mi is hadd kaphassunk gyógyulást! Nem, hanem az az ember ki volt, aki neked azt mondta, hogy a nyoszolyádat vedd fel? A hangsúly mennyire a törvényen van és a dogmán! Az emberi érzés és az empátia mellőzésével történt mindaz, amit tettek. Ez nagyon-nagyon jellemző. Ez a gondolkodás ma ugyanúgy jelen van. Ki mondta neked, hogy Jézus ma meg tud gyógyítani? Hányszor hallottuk! Micsoda dolog ez! Emberek élnek ott, és amibe ott beragadtak, elakadtak és abból ki tudnának mozdulni, de változtatni kellene a hozzáállásukon, a gondolkodásmódjukon és tényleg meglátni Istent a dolgok mögött, nem pedig a szabályokat.

Tehát a farizeusok merevsége, hogy nehezen fogadták a változást, az új perspektívákat. Megakadályozta őket abban, hogy teljes mértékben megértsék és befogadják Jézus tanítását és működését. Egy törvénykező embert nem lehet tanítani. Nem lehet tanítani! Taníthatatlan, hiszen ő mindent tud. Ő tudja a biztosat és ami afölött van, az nem számít. Nem biztos, hogy mindig mindenben helyesen hisz mindenki. Ez vonatkozik ránk is és másokra is, de lehet értelmes párbeszédet folytatni, és nem azt mondani rögtön rá, hogy hamis. „Hamis gyülekezetek, meg hamis próféták, meg hamis egyházak”. Van, aki erről prédikál évek óta, hogy a hamis gyülekezetek, meg hamis egyházak. Mert ő az egyetlen igaz az egész országban. Nem ez az üzenet, amit Isten át akar adni az Ő népének. Ne törvénykezzünk! Ez a tuti. Mert mindenki keresi a tutit. A megmerevedett saját előítéleteink, hagyományaink sokszor akadályoznak.

A csoda nem tett rájuk hatást, mert nem keresték Isten üzenetét. Ez nagyon fontos dolog, hogy nem a csodától lesz az embereknek hite. Hányan vagytok itt, akik már meggyógyultatok az évek alatt? Elindított-e ez benneteket valamilyen úton? A csoda nem fog hitet adni. Nem attól lesz az embereknek hitük, hogy csoda történt velük. Nem azt mondja Jézus a meggyógyultnak, hogy a csoda megtartott téged, hanem a hited. A hited! Én nem szeretek addig imádkozni emberekért, amíg nem prédikálok nekik, hogy valami kis igemorzsa hátha beléjük csöpög, hátha vannak annyira nyitottak és kíváncsiak. Ha Isten Igéje megragadja az embereket, akkor jöhet a változás. Egy csoda elindíthatja az embert a hit útján. Nem szabad, hogy mereven gondolkodjunk! Hányszor láttuk azt, hogy Isten meggyógyított pogány embereket. Hagin könyvében is olvasunk ilyen esetet, hogy hosszú-hosszú idők óta egy hölgy, aki nagyon aktív volt, ott volt minden vasárnap, ott volt minden igehirdetésen, minden rendezvényen, és egy problémával küzdött. Nem emlékszem, mi volt a problémája, de nem is ez a lényeg. Bejött egy új ember, aki ugyanazzal a problémával küzdött ugyanolyan hosszú idő óta, rátette Hagin a kezét és meggyógyult. Az a harminc éve keresztény hölgy pedig megharagudott rá. Hogyhogy ő? Én, aki minden vasárnap itt vagyok, én, aki mindent megteszek, én, aki olyan aktív vagyok, és ő meg csak idejön, és meggyógyul? Elfogadhatatlan! Mi volt ezzel a hölgygel a probléma? Rossz helyen van a hangsúly, a saját cselekedeteire, a saját tetteire tette a hangsúlyt és nem Isten szeretetére és kegyelmére. Nem azt mondta, hogy hála Istennek, hogy ő meggyógyult, akkor én vagyok a következő! Dicsérem Istent és örülök annak, ha valakivel jó történik!

Mennyivel különbözik ez a gondolkodás a Bethesda tavi emberektől? Irigy vagyok a másikra, konkurenciát látok a másikban, vetélytársat látok a hívőtársamban, a szolgálótársamban, a munkatársamban, vagy sorolhatnám tovább. Ez nem ugyanaz a gondolkodás, ami ma is jelen van? Megy a versengés, hogy mi már százan vagyunk, mi már kétszázan vagyunk, ti meg csak milyen kevesen vagytok! Nem ez folyik ma is, még keresztény gyülekezetekben is? Van-e hova növekednünk? Van-e üzenete ennek a történetnek? Még sokkal több van, mint amit ma elmondtam. Ez csak a felszíne annak, amit itt kapirgálunk.

Azt is üzeni, hogy Isten képes és hajlandó csodát tenni azok életében is, akik még nem ismerik Őt. Így megszólíthatja őket, hogy megismerjék az Ő szeretetét és hatalmát.

Sohasem felejttem el, ami Kőbölkúton történt, hogy annak az embernek milyen hite volt, azt nem tudom, mert én nem láttam bele. A kultúrházba eljöttek és Isten mutatott egy ajándékot, hogy valakinek a hüvelykujjával probléma van. Ki is szólítottam, gondoltam, hogy csak nem lövök mellé. Csak jól hallottam Istentől. Ő nem téved, de én tévedhetek. Kiszólítottam, hogy valakinek a hüvelykujjával probléma van. Senki nem volt. Mondtam, hogy figyeljetelek ide, itt van köztetek, tegye már föl a kezét! Egy gúnyos fiatalember, aki gúnyolódni jött egyébként, azt mondta, hogy na, hát ezt még Isten sem gyógyítja meg! Hosszú-hosszú évek óta béna volt az ujjja. Mondtam neki, hogy én nem tudom, de ha akarod, imádkozok az ujjadért. Imádkoztunk érte és a gunyoros arca egy kicsit elkomorodott és elkezdett mozogni az ujjja. Nem lehet mondani, hogy mekkora hatalmas hite volt Jézusban és azért. Nem is az én hitem miatt, de van, amikor imádkozunk emberekért és kérдем, ki akar meggyógyulni ebből vagy abból és akkor előjön épp egy ilyen ember, hát mondom, Uram, pont őt küldted elsőnek? Hogyan lesz ebből gyógyulás? Mindenkinek vannak kételyei, de nem az a lényeg, hanem hogy megtegyük azt, amit Jézus mond. Őbenne bízunk és nem a mi képességünkben, tehetségünkben, hanem az Ő erejében. Nem a módszereink számítanak, hogy most ide tesszük a kezünket, vagy oda tesszük, kendőt teszünk rá vagy olajat öntünk rá. Ezek csak mind eszközök és módszerek, hogy adjunk lehetőséget Istennek, hogy őt megérintse. Neki legyen fogadókész hite, hogy elfogadja a gyógyulását, amit Isten ad neki.

A másik az, hogy gyakran a csodánk meglepetésszerűen érkezik. Legyünk nyitottak és várjuk! Az összes ismereteink szerint ez lehetetlen. Ez nem lehetséges! De egyszer csak Isten jön egy olyan megoldással, hogy az embernek leesik az álla és úgy marad. Mert a mi Istenünk egy ilyen Isten. Hagyd magad meglepni! Ez a beteg ember azt tette, amit mindannyian hajlamosak vagyunk megtenni, hogy a saját gondolkodásunknak megfelelően korlátozzuk Isten segítségnyújtását és nem merünk semmivel sem tovább menni annál, mint amit a saját elménkben felfogni képesek vagyunk. A korlátaink a toronyban vannak, a fejünkben, ott kell rendelt csinálni. A gondolatainkat ki kell cserélni Isten gondolataival! Láttam egy vicces kis figurát, ami arról szólt, hogy eszmecsere a főnökömmel. Azt mondja, hogy bementem a főnökömmel eszmét cserélni. Bementem az én gondolataimmal és kijöttem az övével. Valahogy nekünk is ugyanezt kell tenni, menjünk oda Istenhez a mi gondolatainkkal és jöjjünk el az Ő gondolataival. Ez a legcsodálatosabb eszmecsere, amit tenni tudunk. Erre szükségünk van!

Tehát Jézus fölrugott minden korábbi szabályt, mert sok esetben volt, hogy Jézus elvárta a hitet. Lehet ezt általánossá tenni, hogy ha hiheted, akkor meglehet az? Vagy ha annyi hitetek lenne, mint a mustármag, amikor megfeddte a hitetlenségükért. De ebben a történetben semmi hitet nem várt el. Abból a szempontból, hogy a béna gyógyulását nem a Jézus Krisztusban való hite okozta, ugyanis azt sem tudta, hogy kicsoda. Fogalma sem volt róla, hogy ki gyógyította meg. Látod, hogy Isten így is beavatkozott ennek az embernek a gyógyulásába.

Ez nem azt jelenti, hogy nincs szükségünk a hitre a gyógyuláshoz. Ez Isten különös kegyelme! Van, aki azt mondja, hogy Isten azonosulni akart a beteggel. Igen, Isten mindig könyörületességre indult, amikor elnyomást, szenvedést látott. Ha elolvassátok a Lukács 4-et, Jézus programbeszédét: Azért jöttem, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, meggyógyuljanak a betegek, a vakok, a csonkák! A börtönben ülő Jánosnak azt üzenete, amikor az megkérdezte, hogy te vagy a Messiás, vagy mást várjunk? A Máté 11,3-ban van. A vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisz-

tulnak, és a szegényeknek az Evangélium hirdettetik. Nem azt mondta, hogy János, én vagyok a Messiás, hanem nézd meg, ami meg van írva, amiben hittél, ami a te hited volt, ami oda le van írva az Ésaíasban, igen, az teljesedik be a te szemed láttára!

Ezzel a cselekedettel bemutatta az Isten iránti szeretetet, a kegyelmet, amely minden ember számára elérhető, függetlenül attól, hogy mennyire ismerik vagy értik Őt. Isten kegyelme nem érdem, nem tudás, nem ismeret, hanem egyszerűen legyél nyitott és várjad tőle és menjél oda hozzá! Ő a kegyelmével nem fog átgázolni egyetlenegy emberen sem. Nem csupán a gyógyulásba vetett hit vagy a Jézusba vetett hit az, ami alapján Isten csodát tehet. Ne korlátozzuk Istent! Meggyógyulni meg lehet úgy, hogy nem tudod, kicsoda Jézus, de örök életet kapni már nem tudsz anélkül. Mert Jézus nélkül nincs örök élet!

Ez az összes csoda, az összes jel mire világít rá? Az elején, amit mondtam, és annak az összefüggésében, ha nézzük. Arra, hogy Jézus a Krisztus és Ő az Isten Fia. Ezt hívén életetek legyen az Ő nevében. A Krisztusban, a Gyógyítóban hiszünk! Ne felejtse el, hogy ez a történet azért még ószövetségi történet, ahol a Messiás bemutatta magát Izrael népének. Volt, aki elfogadta és volt, aki visszautasította. Isten kegyelme, hatalma szabadon árad az emberiség felé és nem korlátozódik a megszokott gyülekezeti vagy a vallási keretekre.

A legvégére maradt a legfontosabb üzenet a gyülekezetnek, mert ez az egésznek a koronája. Megnéztem, hogy mit jelent az a szó, hogy bethesda. Igazából ez indított arra, hogy Orosházára ezt az üzenetet vigyem, mert ott egy új gyülekezeti házat adott Isten a legnehezebb időkben, minden racionalitás és minden elképzelés ellenére. Mert állandóan dobálták őket, hol volt hely a kultúrházban, hol nem, hol becsukott, hol nem. Hálát adunk Istennek, hogy egy nagyon szép kis gyülekezet van ott és igazából most voltunk ott először szolgálni. Azt hiszem, hogy ez volt a leginkább ideillő üzenet. De nemcsak számukra, nekünk legalább ugyanannyira. Mit jelent az a szó, hogy bethesda? A szó jelentése: az irgalom háza. A bethesdának nem a versengés házána kellett volna lenni, hanem az irgalom házána, hogy aki oda bemegy, az elakadásaiból ki tudjon mozdulni, vagy aki segítségre szorul, vagy bármilyen viharba keveredett az élete folyamán, annak tényleg az irgalom háza legyen. Ennek kell lennie a mai keresztény gyülekezetnek. Igazából ennek a történetnek ez az egyik nagyon fontos üzenete a gyülekezet számára. Az irgalom központi szerepe. A gyülekezetet arra hívja, hogy az irgalom és a szeretet legyen a közösség alapja. A tagok egymás iránti törődésének, megértésének kell jelen lennie. Különösen ilyen hozzáállást tanúsítsunk a szenvedők és a rászorulókat iránt! Nekünk is oda kell mennünk az elakadt emberhez és megkérdezni, hogy akarsz-e meggyógyulni? Elhívhatod a gyülekezetbe, tudsz segíteni embereken. Bevallom, hogy mi is egy kicsit megrekedtünk ebben. Nekünk is vannak elakadásaink. De túl kell lépni ezeken az elakadásokon. Nagyon sok embernek tudunk segíteni azáltal, hogy meghívjuk őket, hogy elhívjuk őket. Nem az a fő szempont, hogy ki ült a helyedre, vagy ki ült mögéd, vagy ki ült eléd, hanem az, hogy mit tehetek ezért a közösségért, mit tehetek az emberért, mit tehetek a másikért. A gyülekezeteknek ennek a helynek kellene lenniük. Csak azt mondhatom, amit Pál mondott, hogy nem mondhatjuk, hogy már elértük volna, vagy, hogy tökéletesek volnánk. De egy dologra törekszünk: hogy ami mögöttünk van, azt elfelejtsük, és ami előttünk van, annak nekidőlünk. Kicsit gondolkodjunk el ezen a történeten!

A másik gondolat, hogy Isten irgalma mindenki felé elérhető. A Bethesda története azt is üzeni, hogy Isten irgalma mindenki számára elérhető, attól függetlenül, hogy milyen háttérrel, milyen hitbeli meggyőződéssel vagy élethelyzettel rendelkezik. Isten nem személyválogató! A gyógyulás és a megújulás lehetőségének a gyülekezetet arra kell ösztönöznie, hogy hirdessék és biztosítsák a gyógyulás és a megújulás lehetőségét az emberek számára, akik az Isten irgalmára és segítségére vágnak. Ahol nem imádkoznak a betegek gyógyulásáért a történet alapján, az ugyanúgy nem az irgalom háza, ahogy nem volt az akkor és ott a Bethesda tava sem. A közösségtámogatás fontos! A gyülekezetnek olyan közösségnek kell lennie, ahol az emberek támogatást és bátorítást kapnak. A nehézséggel való küzdelemben segíteni kell őket abban, hogy megkapják a gyógyulásukat. Túllépni a szabályokon és az előírásokon. Itt nem a törvényekről beszélek, hanem azokon a skatulyákon

túllépni, amit esetleg fölállítottunk. Érdemes elgondolkodni, hogy hol vannak ilyenek. Tehát nyitottnak és fogékonyak kell lennünk Isten irgalma és kegyelme iránt. Sokszor a gyógyulás, a megoldás, a továbblépés váratlan formában érkezik. A Bethesda, az irgalom háza, mint jelkép és történet, arra emlékeztet minket, hogy a keresztény gyülekezetnek az irgalom és a szeretet központi értékére kell építenie. Isten irgalmának és kegyelmének a hirdetésére és megélésére kell törekednünk. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! (Kántor Ibolya)

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!